

Діонисія, кой то съ удивленіе гледа го, и едвамъ съ сущи те си очы вѣрува. Тука ето ти на конецъ гледашъ, дума му, онаго, кого то ищешъ жертва да правишъ, скоро заповѣдай ми осужденіе то, и нека ся развѣрне цесвинный Дамонъ, зашто чрезвычайна жестока нужда принудила мя да ся забавя толко много. Отець ми, бѣдный отецъ ! како ся извѣсти за моя та судбна, напрасно надна на земля та, като да ся ударилъ отъ громовна стрѣла, и азъ за лудо употребихъ секаво средство за да го воскресна. И съ сички те помощи тая ноць съ голѣмо мое оскорбленіе, видохъ го да вздыхне предъ очи те ми. Като продума твѣ думы начна да плаче, и да рони горки слезы, и то прекъсна мало хорта та си, послѣ пакъ така рече, съ голѣма сила отарвахся отъ облатія та отчаянны ми жены, и любезныхъ и милчкихъ моихъ сыновъ, и пощадихъ, и избѣрзахъ да ся върна тука. обаче . . . искавъ да намѣря по кратка патека, изгубихся отъ ноцна та темнота въ едно бранище, гдѣ то чрезъ едни патени сбѣркахся, и призори разумѣхъ, чи ся отдалечихъ отъ сущій путь. Послѣ като намѣрихъ истинный путь, наддадохъ съ сичка та си сила, раскрачи по широки, и сега пре много ся радувамъ чи стигнахъ на време. Прочее дай ми пакъ, дай ми, молимъ ви, дай ми желѣзны те мои оковы, и пріятель ми нека е свободень, друго отъ тебе нежелая. На едно таково приказваніе, нито единъ челоуѣкъ не ся намѣри, кой то можеше да выше воздержи слезы те